I bunden form

Horn, Gustaf von,

81 A Br. 4:o

National Library of Sweden

Vitt.
Sv.
(Br.)
H:0.

I BUNDEN FORM

AF . . .

G. VON HORN.

DEL. I.

KARLSKRONA
NYA BOKTRYCKERIET
1903

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM
+ 46/808

I bunden form

af

C. von Zorn

Tillegnad

Min Hustru.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Innehållsförteckning.

N:o		Sida	N:o		Sida
1	Jul.	1	5	A propos.	59
2	Julen ombord.	2	6	Fiskarflickans visa.	61
3	Julen på landet.	4	7	I samma båt	62
4	Julotta.	5	8	Hvad är det?	64
5	En julsaga.	5	9	Vak upp!	65
6	Jultomtar.	13	10	Emigranter.	67
7	Snöflingan.	15	11	I Rosengård.	69
8	Slädfärten.	17	12	Förr och nu.	71
9	Tjugondag-Knut.	19	13	Vid minnets altare.	72
	Liten Karin.	21	14	Svenska flottans kyrkogård.	74
	Gråfsnäs.	31	15	Dagvakt.	77
	Huru Kasting intager stad. Luna	42	16	Hundvakt.	79
1	Bland Blekings skär.	51	17	En linjepassage.	80
2	Blekingsflickan.	54	18	Lucia	82
3	Hösen	56	19	Praktisk filosofi	85
4	Tallet.	57	20	Punkt.	86

Julstämningar.

Jul.

Som i ett ljushaf människorna simma.
Där glad't de trängas i bazarers glans.
Och gamla, unga utan mått och sans;
På torg och gator lefnadslustigt stimma.

Vid huslig härd de unga muntert rimma
Och under misteln mången julkyss vanns,
"Nu är det Jul"! de sjunga till sin dans
Kring Julegran där juleljusen glimma.

Doch må i skämt och glam vi ej förglömma,
Att mer än julefröjd och dans och skratt
Vi fått en gåfva framför allt att gömma.

Att uti Betlehem Maria födde
Vid englasång i stjärnklar julenatt
Det Gudabarn som för oss alla blödde.

Julen ombord.

I väster har solen försvunnit
Bland rodnande molntappars rad
Och dagen som nyss har förrunnit
Var brådskande munter och glad.
Nu fejad gled sakta fregatten
För bris som passaden den gaf
Och stjärnklar och fridfull var natten.
Det julas på ändlösa haf.

Där nere på trossbotten glimra
I lanternor hundrade ljus,
Och brokiga julkorsen skimra
Bland gastar i sus och i dus,
Kring tacklagens bord voro ledda
Girlander af papper och dref
Och skålar och fat voro klädda
Med kransar af flaggduk och väf.

Längst förut artistiskt står präntadt
"God jul åt vårt kära befäl",
Som gastarne länge re'n väntat
Att af deras julfröjd få del.
Ty extran de redan ha tagit
Och grötfaten rykande stå

Och kaffet på kitteln dragit
Och rimmen kring borden gå

Då höres det akterut ljuda
"Gif akt"! Och de resa sig opp
Att Chef och officerare bjuda
Välkommen till bidande tropp
Befälet gemytligt nu rastar
Vid backlagens muntrande stimm
Och härdade, solbrända gastar
Dem hälsa med lustiga rim

Omsider från halfdäcket ljuder
En juldans, som klingande gladt
Det hurtiga sjöfolket bjuder
Till dans i den stjärnklara natt.
Musiken på luftiga vingar
För, bris som passaden den gaf
I anade rymder förklingar
Det julas på ändlösa haf.

Julen på landet.

I vinterskrud dälden står smyckad i dag
I tusende osökt naturligt behag
I slöja af snö och i rimfrost och is
Hon väntar små tomtar på jullofskurtis.

Där nere vid stranden i Stor-Anders hus
Det lyser så vackert från julgranens ljus;
Af ekot från julsången mystiska svar
Och stjärnorna tindra och natten är klar.

Men Stor-Anders sitter i stugan förnöjd
Och njuter helt makligt åt julhelgens fröjd;
Ty mor bakat julbröd och slaktat ett svin
Och själf han från staden köpt mallagadt vin

Af prestefar nyss han fått julönskningsbref
Och mor af prostinnan fått tre meter väf
Ja, sjelfvaste Brunte en julklapp har fått,
En fiska med snärt som skall smaka så godt

Men barnen de sjunga och dansa kring gran
Och mumsa på nissar och julhelgskrokan
Tills släden kör fram och till ottan man far
Då stjärnor än tindra och natten är klar.

Julotta

Bjällerklang i furuskogar, klädda skönt i snöhvit skrud
Hofvartramp på nattlig skare, vackra sånger glada ljud
Möta vandrar'n julemorgon på sin färd till Herrans hus
Som på snöhöljd kulle strålar andaktsfullt i juleljus

Betelstjärnan tänd i tornet lyser tindrande och klar
Orgelbrusets milda toner öfver nejden sakta far
Och af barnaröster sjungen vandrar'n hör se'n långt ifrån
Genom natten julepsalmen "Hosianna Davids son".

En julsaga.

I den höga riddarsalen
på sitt anrika slott
i den väna Mälardalen

Riddar Ulf har gäster fått.
Herrar ifrån Svea land
jula här vid Mälarstrand;
stolta tal och muntra skratt
klinga högt i julenatt.
Riddar Ulf med höghvälfd panna,
ögon blå och lockar grå,
fyller mjöd i silfverkanna.
Löftesbägaren skall gå.
"Gode herrar, ädle män
"ungdomshoppet längese'-n
"mig har lämnat, sorg jag fått
"på min lefnadsafton blott,
"dock det löftet jag vill binda
"här vid bägaren i kväll
"att min dotter Violinda
"skall bli mäktig, rik och säll.
Så herr Ulf. — Hans närmsta gäst
tömmer lugnt pokalens rest
Stolt hans blick kring salen far
och till orda så han tar:
"Knut tre Rosors löfte blifver:
"Prans glans och guldets makt
"Riddar Ulf Er dotter gifver
"Jag med vapensköldens prakt
"Och så sant till lif och lem
"Gud mig skydde för jag hem
"Innan är tilländagått

"Fagra jungfrun till mitt slott".
Hiufrid högre än de andra
stod herr Knut med trotsig blick.
Ingen djärfdes löftet klandra;
och pokalen gick.

II

Skild från riddarsalens ståt
lutad öfver väfstolns mönster
tätt vid jungfruburens fönster
Violinda satt och gråt.
Hennes tankar fjärran voro
ifrån makt och guld och glans;
ty för sådant plats ej fans
i det låga tjället där
dit i julnatt de foro
till den yngling hon höll kär
Axel, Axel tyst hon ber
kan till mig jag Dig ej lyfta
öfver klassvidders klyfta
dock en utväg Gud mig ger.
Att mig helt till Dig få skänka
och hur känner jag mig nöjd
och från slottets kalla höjd
Till Ditt låga varma tjäll
Violinda skall sig sänka

till sin Axel glad och still.

Det var tyst i julekväll!
Lik en knäpp på strängad luta
ifrån blyinfattad ruta
klang en skarp och mystisk smäll,
som i stilla natt förklingar!
Violinda rycker till
och förfärad skynda vill;
Då från högan fönsterpost
liten tomte lätt sig svingar
infrån julenattens frost.

"Känner Du ej mig igen
"väna jungfru varen hälsad!
"Se Din lycka blifvit frälsad
"genom liten tomtevän.
"Många år jag troget vaktat
"hyddan där Din älskling bor.
"Sett hur Axel vuxit stor;
"sett hur dig han håller kär;
"Huru högt han Dig har aktat
"och Din bild i hjärtat bär
"Nu vi tomtar hållit råd
"borta i den mörka skogen
"och Er kärlek huld och trogen
"för små tomtar funnit nåd
"Väl vi känna slottsherrns vilja

"ett i morgon unnars Du
"blifver Knut Tre Rosors fru.
"Han vid löfteslägarn svor
"att till Violinda gifta
"som han obeskyddadt tror
"hen vi Axels fagra brud
"ifrån onda anslag freda.
"Skynda blott att fort dig kläda
"uti denna tomteskrud.
"I dess mantel Du skall finna
"ett förseglado gammalt bref,
"jag blott vet hvem detta skref.
"Det i kväll till Axel gif!
"Var blott klok och Du skall vinna
"åt Er båda fridsällt lif."

Så han talte och försvann
med en blick så öm och trogen
ut i mörka furuskogen
innan svar stolts jungfrun fann

III

Undangömt och långt från vägen
litet skogstorp ensligt står
med sin snöbetäckta tegen
och en täppa där hvar vår
Jägar-Axels med fryntlig min

odlat blommor, frukt och vin.
Nu var gubben lagd på båren!
Ensam uti julenatt
första gång på tjugo åren
fosterson i stugan satt,
Axel, för hvars skuld han sträfvat
hoppats, bäfvat, drömt och lefvat
Utaf hela vida världen
kände han de sagor blott
gubben Mats vid stilla härden
då och då sin son berätt;
men med djuren uti skogen
var han vän och väl förtrogen.

Stilla drömmande därinne
vid ett tjärbloss matta sken
manar han i tacksamt minne
bilden af en jungfru vän,
som han ofta här i trakten
råkat under vilda jakten.
Då på dörren någon gläntar!
Liten tomte stiger på
och helt tåligt står och väntar
att en välkomsthälsning få
Axel springer upp och frågar
hvem här obedd komma vågar

"Axel, Axel kan Du tveka
hvem på ensam nattlig stig

"kommer att sin älskling smeka
"kommer att få skydd hos Dig.
"Undan stolta herrars snara
"räddad hos sin Axel vara

Öfverväldigad af fröjden
sjunker Axel ned på knä
sträcker händerna mot höjden.
Är det ej en drömbilds fe!
Bilden, som mitt hjärta gömmer!
Är det möjligt jag ej drömmer!

Violinda mildt sig böjer
öfver älskad yngling ner,
lockigt hufvud sakta höjer
och en kyss sin Axel ger.
"Nej, det sanning är jag känner
"hur din kyss på kinden bränner!
"Men min älskling hvilken våda
"ensam så på ödslig stig.
"Slottsherrens vrede skall oss båda
"krossa om han finner Dig
"här i fattigmannens hydda,
"som ej makt har att Dig skydda."

"Axel du kan sorgfri vara
"Violinda skyddad är
"af små tomtars tappra skara,

"af den dräkt ocksă hon bär.
"Ingen mina spår skall finna!
"Här hos Dig mitt lif skall svinna
"Men i glädjen nästan glömmer
"jag ett bref, som Du skall få
"något hemlighet det gömmer
"läs att själf du dömma må!
"Kanske Gud Dig lycka sänder
"genom Violindas händer".

Axel brefvet hastigt bryter,
läser, hinner ej till slut.
Ansikts-färgen snabbt sig byter;
Halft förvirrad ser han ut
där han mållös ännu trekar
och mot spiselhällen pekar.
"Violinda så han stammar,
"där i mörka spiselvrån
"finns bevis att torparns kammar
"länge dolt prins Magnus son,
"som vår kung till döden dömde
"men som Mats i skogen gömde".

Snart de stenen lyckats lyfta
som i brefvet utsatt står
och i säkert murad klyfta,
som långt ned i berget går
finna de en källas vatten

och däri ett skrin med skatten.
Vid ett tryck på hemlig fjäder
springer locket upp med slag.
Papper uti gyllenläder
ligga där på underlag
utaf guld och silfverstycken,
diamanter, pärlor, smycken.

"Violinda som mig gifvit
"kärleks lycka, guld och namn
"inför Gud Du min har blifvit,
"kom Prinsessa i min famn!
"Säkert med Din faders vilja
"skall nu till Dig får gilja

Jultomtar.

Vinden pipande hven
Fast än stjärnornas sken

Lyste klart från den molnfria fällen;
Då med korslagda ben
På en snöbetäckt sten
Sutto trenne små tomtar i kvällen

Det är kyligt i skog
Monte Nisse och log,
Då de julhelgen fira i världen.
Det var varmare nog
Dit jag klapparne drog
Bort till torparens vid bjekliga härden

Ja det märker jag allt
Svarte Lars, här är kallt;
Men dock ljusen där borta vi färre
Dit man nyss mig befallt.
Kylan hundradefallt
Uti herregårdssalen var värre.

Men dock hafva de fått
Allt det timliga godt
Som åt människobarnena gifves.
Åt min torpare blott
Man helt sparsamt beskått
Och dock glädjen så gärna där trifves

Käre Nisse så vet,
Att det felas dem det,
Som blott julhelgen ensam kan smycka;
Som tar bort all förtret
Ur förargelsens nät
Och som kallas förnöjsamhets lycka.

Snöflingan

Se där på fönsterposten
Den första flingan föll
Med bud att vinterfrosten
I nord sitt intåg höll.
Välkommen lilla flinga
Snart bjällror skola klinga
Och norden vid dess ljud
Klä vinterskrud.

Du trött af långa färden
Till bädd mitt fönster fått
Hvad Du har sett af världen
Min tanke anar blott.
Välkommen lilla flinga
Du ros på kind skall bringa
Åt mö och ungersven
Du är vår vän.

Så älskligt hvitt Du prålar
På fönsterpostens karm
Till middagssolens strålar
Dig smält vid glödhet barm.
Farväl då lilla flinga
Ej nännes jag Dig bringa
Att dröja hos oss kvar,
För god du var.

Slädfarten

Öfver drifvor af snö,
Öfver isbelagd sjö,
Öfver fjällhande fart,
Strålar vintersol klart.

Öfver rimfrostens glans,
Öfver snöflingors dans;
Öfver berg, öfver fjörd,
Det är vinter i nord!

Se, blott granen hur stolt
I sin snöhvita kolt!
Hon Dig bjuder till fäst
Både Dig och Din häst

Spänn då för! Spänn då för!
Och om kylan ej stör
Tag Din vän utan prut
Med i skogarne ut.

Uti kappsläde trång
Under trafvarens språng
Ger Du kärlekens gärd
Under ilande färd.

Det är tyst uti skog
Och Din älskling hon log
Och af kylan hon stöt
Sig så tätt till Ditt sköt.

Då bland granar och fur
Stod Gud Amor på lur
Han ej människor lyss
På berusande kyss.

Tjugondag-Knut.

Tjugondag-Knut
Nännes Du julljusen släcka?
Hjälper ej prut?
Gif oss blott ännu en vecka!
Julldansens toner i kvällen Dig möta,
Spelmännen flitigt fiolerna nöta!
Tjugondag-Knut!
Dansa i afton vi julhelgen ut?

Ljufliga tid!
Glädjens och sällhetens dagar!
Hjärtat därvid
Följer blott kärlekens lagar
Se huru ljusen i granarne flamma
Hör huru barnen kring julborden glamma.
Ljufliga tid!

Slutar i afton Din himmelska frid?

Tjugondag-Knut!
Julen med Dig är förliden
Bönen förskjut.
Tack för den fridsälla tiden
Du är den vårdkase oss blifvit gifven
Tagen af högre än människor skrifven
Tjugondag-Knut!
Därför min julsång med Dig tager slut.

Liten Karin

Det står på Hasslö kala strand
En stuga ibland gråa stenar
Och några halft förvissna enar,
Som vid dess vägg i grusig sand
Sökt torftig näring, lyssna på
Hur bränningar därute gå.
Det stormar öfver Östervågor
Wid Gungeldarnes silfverlågor
Med hagelskurar by på by
I mörka moln på fästet fly,
Och mellan skären spökligt glida
Dödsandar som på offer bida

Men tyst det är i ensligt tjäll
Från tid då fiskar Nils gick hädan
Där mor och dotter bott allt sedan
Nu slumra de i höstekväll.
När efter bön de lugnt sig lagt

Små englar hålla hedersvakt
Och fiskar enkans ringa hydda
Mot hvarje fara trofast skydda
Mor Kerstin nöjd i drömmen ser
Hur liten Karin en gång ger
Sin hand, sitt hjärta, tro och lofven
Åt yngling, som har tur med håfven

Då höres genom stormens dån
Med dödskri i den hemska rösten
Som gjuter fasans skräck i bröstet
Ett nödskott icke lång ifrån
Och liten Karin vid dess klang
Med hast ur nattligt läger sprang
Från stilla tjäll hon sakta smyger
Med lätta fjät hon sedan flyger
Från sten till sten längst ut längst ut
Där strandens ref till sist ta slut,
Där spanande hon lugnt vill dröja
Till dagen lyftat nattens slöja.

Dock i sin dröm snart störd hon blef
Ty mellan skär som stranden vakta
På skyhög bölja vaggar sakta
En skugga ifrån ref till ref

Den krossas ej mot klippans barm
Den trotsar stormens vilda harm
Ett ögonblick ännu den gungar
Nu vågen den mot stranden slungar
Och skänker så sitt rof åt den
Som halft förstenad står där än
Åt Karin, som med känslor veka
Sett lif och död i trekamp leka.

En blick som molnhöljd himmel skar
Göt silfverljus kring vida nejden
Och öfver den som trött af fejden
Låg dödsblek där på stranden kvar
Snabbt Karin vid hans sida står
Lyss hör att än hans hjärta slår
Så med förtviflans fart hon ilar
Till modern som i stugan hvilar
Kom moder kom en yngling just
Af brottsjö slungats uppå kust
Snart slumrar han från döden räddad
Lugnt mellan varma kuddar bäddad.

När morgon gryr när sol går opp
Det lugnar åter öfver hafven
Blott några spillror ange grafven
Som slöt sig öfver lif och hopp

Vid lockig ynglings hufvudgård
Mildt leende i tankens värld
Satt liten Karin halft betagen
I dessa manligt sköna dragen
Tills det mot kvällen åter led
Och sol i väster bäddas ned
Då han ur dagens långa dvala
Väcks ändtligt upp och börjar tala.

Är jag mer till! Är det en dröm!
Har hafvets afgrund mig ej slutet?
Har själfva döden mig förskjutet?
Mig slungat upp ur glömskans ström.
Jag kämpat emot skyhög våg
Tills kraften tröt och matt jag såg
Hur döden med sin hvita skära
Kom att sitt offer ned i djupen bära
Då isades mitt blod och kall
Jag famnades af brottsjös svall
Med känsla att i dödens sköte
Jag gick det eviga till möte.

Då föllo Karins milda ord
Som balsam öfver minnessåren
Och smältande för första tåren
Lik is för sol i högan nord

Svinn dödens skuggor inom kort
Från sjukligt sinne spårlöst bort.
Ömt vårdad af små våna händer
Till kraft och lif han återvänder.
Don Ferdinand så var hans namn
Hans fartyg kom från Palos hamn
Nu låg det som ett minne bara
Ett kossat vrak i klippors snara.

Men dagar efter dagar fly
Och lika sorglöst dessa båda
Don Ferdinand och Karin skåda
Mot hvarje dag som kommer ny
Wid klippig strand, vid vågors sus
Wid månens sken vid stjärneljus
De sitta natten lång och drömma
Och världen får sin kärlek glömma
De skönsta slott af framtidshopp
Byggs hvarje dag blott högre opp
Bland ljufsta blomster hvilka smycka
Don Ferdinands och Karins lycka.

Det sällan händer i vår värld
Att lyckan kan beständigt dröja
Hos den som dådlös vill sig nöja
Med stundens fröjd, med slumpens gärd

Så kom och dag då tankens makt
Don Ferdinand sin mening sagt
En känsla som af inre smärta
En viss trånad grep hans hjärta
En aning att det orätt var
Hos liten Karin dröja kvar
Blott för att kärlekssäll sig veta
Och pliktens bud därvid förgäta.

När därför sol i purpurbrand
En vacker morgon härligt strålar
Och för vår syn fantastiskt målar
Bland lätta moln ett skogprydt land
Don Ferdinand för Karin står
I öga't skimrar klar en tår
Farväl! Haf tack! han hviskar sakta
Till arbete jag måste ut
Min korta kärleksdröm är slut
Dock vid den tår mitt öga gråter
Jag svär som brud dig hämta åter.

II

Två långa år ur tiden gått
Sen verklighetens förlåt rämnat
Och Ferdinand sin Karin lämnat
Att långsamt rifva ned det slott
Som kärleksdrömmar murat opp
Af ungdomsmod och framtidshopp.
Dock drömmande alltjämt hon spanar
Wid strand där vågen sakta manar
Till ro de vilda hjärtekval,
Som frid från liten Karin stal
Allt sen den natt, då döden låter
Sitt rof till lifvet vända åter.

Ljuft hon har drömt vid vågens brus
Att Ferdinand skall återvända
Och bönerna mot himlen sända
Hon mildt har bedt vid stjärneljus.
Nu är den drömmen ock förbi
I morgon Karin mer ej fri
Ty strängt har talat modersbudet
Att neka längre är förbjudet
Och Karin räcka skall sin hand
Åt fiskarson från Hasslö strand.

Är då din ed ej borgen nog
Att du till mig skall vända åter
O Ferdinand din Karin gråter
På strand där vid ditt bröst hon log,
Då lyckans sol sken varm och mild
Då Karin ej från dig var skild
We mig, som trolöst bort mig gifver
We moder, som mig därtill drifver
Att svekfullt bli' en annans brud
Mig straffe skall en rättvis Gud
Mitt arma hjärta hotar brista
Hvi skall jag så min frihet mista.

Hon klagar så, när sol går ned
När nattens skuggor sakta falla
Hon höres himlens nåd nedkalla.
Och vågen rytande och vred
Ljöd hemskt där den mot stranden slog
Dock Karins mod den ej förtog
Lugnt satt hon där till dagen grydde,
Till mörkrets slöjor åter flydde
För sol som öfver dag går opp
Då grafvas skall det sista hopp
Den sista skymt af jordisk lycka
Skall den dag från Karin rycka.

När solen högt på himlen står
Och lyser öfver Harslö stränder
Det samlats har af släkt och fränder
En bröllopsskara som nu går,
Att liten Karin klädd till brud,
Så älskligt skön i bröllopsskrud,
Till kyrkan öfver fjärdens bölja
I blomsterprydda båtar följa.
Och mellan skämt och glamm och spratt
Och muntra tärnors friska skratt
Musikens toner lustigt låter
Men ingen ser hur bruden gråter.

Då syns en båt vid andra strand
Den båten ros af starka armar
Och roddar'n hör hur folket larmar
Då bröllopsskaran ror iland
En aning grep hans hjärta visst
Att denna fröjd var född af list
Ty vredesblixtar ögat sänder,
Sin båt han snabbt mot stranden vänder
Och ror så med förtviflans lust
Mot folket, som från stenig kust
Till kyrkans öppna portar strö́fvar
Vid klockors klang, som larmet döfvar.

Snart är han där! Ett årtag än
Och roddar'n lätt ur båten springer.
Men kyrkoklockan mer ej ringer
Och larmet tystnat längesen.
"Är den nu slut Er bröllopsfest"
Doft mumlar nu den sena gäst,
En dolk han ur sitt bälte drager,
Kyrktrappan i ett steg han tager,
Med knuten hand och mörk i sinn,
Han störtar så i templet in
Där psalmens toner vackert ljuda
Och människor till andakt bjuda

Han hejdar sig! Han stannar still
Wid kyrkans dörr till orgelns toner
Förklingat ha' i högre zoner
Och prästen vigseln börja vill.
Då i ett språng han koret når
Och trotsigt inför mängden står
"Säg präst om Du på stund vill tiga"
"Hvem djärfves med min brud sig viga?"
"Ty vet att min, blott min hon är!"
Don Ferdinand det heligt svär
"Stig fiskare från altarringen!"
"Nu präst os vigselns helg I bringen."

II

Högst upp bland snöbetäckta fjäll
På Asjöbergens kam
Låg doldt för världens brus ett tjäll
Dit få sig vågat fram.
Blott Han höfding vägen vet
Ej någon dödlig följt hans fjät.

Nu satt han här i vinternatt
Med dryckeshorn i hand
Han röfvat mången väldig skatt
Vid Antens rika strand.
Dock honom mera värd än guld
Var Riddar Uplos dotter huld.

Att henne äga rufvar nu
Den bålde höfding på
Stolts jungfrun skall bli Hans fru
Det skall, det måste gå,
Så visst som ingen än förmått
Betvinga Asjöbergens Drott.

Visst var det sant att ed en kväll
Han Åntens hafsfru svor,
Att blott han städs blef segersäll
Och fruktansvärd och stor,
Han trofast älska skall den mö
Som bor i Åntens djupa sjö.

Men har han trotsat stål och eld
I mången bister dust,
Där störste kämpe blifvit fälld
Med kraft och mod och lust
Ej vore han väl mera stämd
Att rädas för ett hafstrolls hämd.

Beslutsamt sköt han hornet bort
Och fattar raskt sitt svärd
"Nu Riddar Uplo inom kort
"Jag gästa skall din härd
"Och innan nytänd dag har flytt
"Din dotter och min Brudsång[x] fröjdt".

[x] Namnet på Ålans röparnäste.

II

På enslig strand af Ånten står
En halft förfallen borg
Där Riddar Uplo mätt på år
På glädje som på sorg
Får under väna dotterns vård
Bo fridfullt på sin fäd'negård.

Nu gör i arla morgonstund
Vid första hanegäll
Den gamle krigaren sin rund
I torparfolkets tjäll;
Och hvart han kommer, hvart han går
En hjärtlig helsning folket får.

Skred så den gamle långsamt fram
På snötäckt, enslig led,
Där isbelupen furustam
Mot vinterfrosten stred,
Där alm och bok och björk och ek
Sin fägring mist vid Bores lek.

Då hörs ett hjälthorn tätt invid.
Den gamle hejdar sig
En ståtlig kämpe klädd till strid
Står, där på ödslig stig.
"Väl mött," så ropar han, "hör på
"Hvad jag Ers nåd vill föreslå."

"Mitt namm är Ålan, drott jag är,
"På Antens klara sjö"
"Mitt kungarike ligger där
"På Sjöbergens snö,
"Min håg står till din dotter skön
"Säg, villfar Du min giljarbön."

Då spärrar gubben ögat opp
Och blickar Ålan an,
"Har Du, en stigman, brottsligt hopp
"Att bli min dotters man!
"Om slika tankar Du än når
"Gå bort! mitt sista ord det är."

"Nå väl!" så ropar Alan käckt,
"Då döme mellan oss
"Mitt goda svärd ännu ej bräckt!
"Se där hvad Du bestås"
Och innan gubben än fann ord
Han badar i sitt hjärteblod.

III

Sen arbetsfolket gått åstad
I Uplos borg var tyst;
Stolts jungfrun ensam låg och bad
Vid Kristusbarnets byst,
Blott sekelgamla murar stå
Och höra andaktsfullt därpå.

Då tränger där till höjan loft
Allt under bönens lopp;
En brandröks aningsdigra doft
Till bedjarinnan opp
Från jungfruburens öppna port,
Den sprider sig allt mera fort.

Hon störtar opp! Ett steg hon tar
Men möts af lågor blott
Hon ropar högt: "Min far, min far
"Nu brinner fädrens slott"
Hon söker modigt komma ut
Men faller halfkväfd ned till slut.

Men långt i fjärran folket sett
Hur lågor flammat opp;
Nu komma di från skog och slätt
Till hjälp i hastigt lopp,
Att offra gladt båd lif och lem
För Riddar Uplos kära hem.

Då synes genom lågors sken
Den hemske Ålan där,
Han störtar öfver vindbron hän
Stolts jungfrun lätt han bär.
Han ilar bort på Antens is
Och Uplos dotter är hans pris.

IV

Det susar, det brusar i furornas topp,
Det hviner så muntert i skog
På knastrande skare en jägare lopp;
Af villebråd hade han nog
Förnöjsamt sin jaktfalk på skuldran han bär
Gref Gomer på Loholm den jägaren är.

Nu vände han åter med lefnadsfrisk håg
Till slottet på Loholmens strand;
Då plötsligt vid motsatta kusten han såg
Den Uploska borgen i brand.
Att värna, att hjälpa han ilar dithän
På isbelagd sjö bort mot lågornas sken.

Men halfvägs på isen bland drifvor af snö
Han möter på ensliga stråt,
En kämpe, som släpar en tridande mö
På hårdfrusen skare framåt,
Med rättmätig vrede Gref Gomer det såg
Af ridderlig hämdlust upptändes hans håg.

"Halt usling! slik gärning skall kosta ditt blod.
"Halt Alan! Jag känner dig nog"
Så ropar i vrede den riddaren god;
Men Alan föraktfullt blott log:
"Så djärfves du vekling från Lohålmens slott
"Att korsa din klinga med stigmännens drott".

Nu drabba de manligen samman till strid
Ej spilles fler fåvitska ord,
Men svärdshuggen skiftades väldigt därvid.
Som kämpar det häfves i nord
Doch Alan, som brutit till Anta sin ed,
För dråpslag af Gomer sin bane här led.

V

Från Lokholmens slottsfönster stråla
I vinternatt tusende ljus,
Fantastiskt i månljuset pråla
Dess murar vid furornas sus.

I svällande toner musiken
Förklingar i ensliga natt,
Men nere på isen i viken
En lysnande sjöjungfru satt.

"Där uppe Ditt bröllop lär stånda
"Med Uplos bedårande mö".
"Gref Gomer i hjärtekvals vånda,
"Till straff, Du hos Anta skall dö"
"Du Ålun i tvekamp besegrat
"Jag därtill gaf styrka åt Dig,
"Men sedan Du trotsigt har vägrat
"Att skänka Ditt hjärta åt mig".

"Så hör då den ed jag har svurit
"Vid Thanatos heliga namn
"För'n landtmannen rågen har skurit
"Du hvilar i sjöjungfruns famn.

I svällande toner musiken
Till tränande sjöjungfrun hamn
Men ned under isen i viken
Det lyssnande hafstroll försvann".

VI.

För den glödande vårsolen isarne smält
Och naturen i grönska sig klädt;
Det är lif, det är lust öfver skog öfver fält,
I hvar dunge en fågel sig redt
Med bestyr litet bo,
Att i sommarens frid
Blott för kärlek och tro
Kvittra sorgfritt sin sång från sitt doftande id.

Öfver sjöten göt månen sitt mystiska ljus
Där den stilla i vårkvällen låg.
Blott af årslag det höres ett halfdämpadt brus
Från en båt på den slumrande våg.
På en fisketur far
Grefve Gomer i kväll,
Men i tornkammaren kvar
Satt hans husfru beskådande stjärneklar kväll.

Då på månbelyst bölja för roddarens blick
Står en tjusande bländande bild;
Ur det blånande djupet en sjöjungfru gick,
Huru strålande, dårande vild
Var den trånande glöd,
Var det ljufva behag,
Som hon rusande bjöd
Åt den häpnande riddaren, kom blott och tag.

Öfver sagolikt blånande djup hon har sträckt
Sina armar sin rundade barm,
I den frestade riddarens bröst hon har väckt
Denna känsla passionen gör varm,
Då, af aningsfull fru
Tänds på Löholm ett ljus.
Vid dess sken i ett nu
Svann den frestande nymfen i vågornas brus.

Dock ett ögonblick blott, och hon synes på nytt
Med en skrud som i gyllene slöja hon bytt
Och behagfullt hon börjar på månbelyst sjö
Ung Skef Tomer med guldmynt beströ
Med en tjusande låt
Af den sjöjungfru huld
Fylles hastigt hans båt
Af det frestande, dårande, glimmande guld.

Håll då upp! Håll då upp! Se min båt går i kraf
Och den skatt Du mig ger får i vågen sin graf.
Hellre offrar jag allt, hvad af mig Du begär,
Än, att hafstrollen guldet förtär.
Låt mig endast iland
Med det guld jag har fått
Och, vid grönskande strand,
Till Din ära, jag bygger det yppersta slott.

Vet Gref Gomer förnta den stunden är skön
Då på mänbelyst bölja beviljas Din bön,
Dock ett vilkor jag sätter, ett enda så hör,
Om Du vägrar, i djupet till mig jag Dig för

När Du uppfört Ditt slott
Där i dödlige bon,
Du hos fnta dess lott
Då för evigt skall följa från hafstrollens tron.

Öfver fnten spred månen fantastiskt sitt ljus
Och en varnande hviskning af trädkronors sus
Liksom bäfvande ut öfver trollvågen drog
Från den åldriga slumrande skog;
Och af aningsfull fru
Tänds ånyo ett ljus,
Vid dess sken, dock ej nu
Svann den frestande nymfen i vågornas brus.

Tag mitt ord! Gif mig guld! jag ej ser annat val
Om mitt namn genom tidernas tider skall gå;
Det är njutning i dag, men ock eviga kval,
Som Du bjuder den kufvade på.
Där på näset min borg
Under sekler dock står
Att förtälja den sorg
Som blott kärlek, besegrad af guldet förstår.

VII

Så murar under årens lopp
Gref Gomer på sitt näs
Sin stolta borg, sitt Gräfsnäs opp
Hvars make än ej ges.
Där bygges flitigt dag och natt
För Antas bottenlösa skatt.

En dag det färdigbyggdt där står,
Sig speglande i våg,
Som sakta mot dess murar slår
Och hviskar: kom i håg
O mänskobarn det löfte, som
Du Anta gaf — så kom, så kom!

Och då Gref Gomer sträfvar mot
Att följa vågens bud,
Den stiger våldsamt fot för fot
Med helsning från den brud,
Som segerstolt i sagohaf
Förräntar lön för guld hon gaf.

I slottets högsta torn han snart
Med barn och husfru står,
Men vågen stiger nu med fart
Fast tornets rand den når,
Och när ej räddning bjudes mer
Han störtar sig i sjöten ner.

Tillbaka sjönk den vreda våg,
Som allt i sorg försatt
Dock månget år man ännu såg
Hans fjäderprydda hatt
Från ett af sjötens kala skär,
Som minnet af Gref Tomer bär.

Stämningar och bilder.

Huru Hasting intager staden Luna.

I förmodan att hafva anländt till Rom, ankrade Hasting i närheten af det nuvarande Genua, utanför den lilla välbefästa staden Luna.

På sitt drakskepp Hasting sitter
Kinden stödd mot kämpahand,
Spejande mot hafvets rand.
Trött på strid mot Franker, Britter
Står till Rom den gamles håg
Dit han drar på härnadståg.

Denna stad som han förnummit
Blifvit siktad rätt för ut
Gör på kämpars hvila slut.
Där blir lif i kapperummet
Högsätskistans lock slås opp
Den beväpnas Hastings tropp –

Snart i djupblå bölja spegla
Torn och murar sig i prakt,
Legoknektar gå på vakt
Då de stolta drakskepp segla,
In på romarborgens redd
Ej förut af nordmän sedd.

Alltför liten är den skara
Hastings i sitt följe har,
Ej han Romarborgen tar
Utan listens fina snara.
Dock i dådkraft städse snar
Är hans stridsplan redan klar

Björn, min son, den gamle säger,
Tag en esping, ro dit bort
Till de kristnes starka fort.
Säg att på sitt sista läger
Hasting mer ej söker strid
Önskar blott bli döpt i frid.

Sagdt! och inför bispen träder
Björn med detta bådskap fram:
"Ättlingen af hugstor stam
"Hasting döende Er beder;
"Att bli döpt och om han dör
"Kun hans stoft till kyrkan för."

Bispen rörd det bådskap gladde,
Går på Hastings skepp ombord,
Där den döende blef smord

Kyrkans fader och tillstadde
Att den gamles syndaskuld,
Kvittades med frankiskt guld.

Han i nattens stillhet väcktes
Stadens folk af klagoljud
Och från nordanmän kom bud,
Att den kristne guden täcktes
Deras höfding sjuk och tärd
Kalla till en högre värld.

Bispens löfte må fullbordas,
Som den döende han gaf
Herskaren på Tules haf;
Hasting skall i kyrkan jordas
Skön han på sitt sista tåg
Harneskprydd i kistan låg.

Först i processionen bäras
Bägare och silfverkar
Som man det förordnat har
Helga kyrkan skall föräras,
Så kom båren, efter den:
Fyrahundra nordanmän.

In i kyrkan Hasting föres
Till den sista hvilans akt,-
Dock knappt Bispen amen sagt
Förr än friden plötsligt störes.-
Hasting med ett språng står opp!
Med ett hugg klyfs Bispens kropp.

Kämpasvärden död och fasa,
Blixtra i ett nu och så
Nordiskt strandhugg bjudes på,
Där de vilda nordbor rasa.-
Sköflande hvart hus som fans
Inom romarstadens skans.

Bland Blekings skär.

Kom lämna bygna härden.
Tag matsäckskorgen med

Att öfver klara fjärden
På välkänd segelled
Bland vågorna som yra
Vår farkost gladt få styra
Hvart hän än kosan bär
Bland Blekings skär.

Ej mötes här ditt öga
Som i den höga nord
Af fjäll som stolta, höga
Sig bada i en fjord.
Det ljusande och milda
Tränger ut det stormigt vilda
I kustens karaktär
Bland Blekings skär.

Bland blomsterprydda stränder
Vi segla lustigt hän,
Och ingen ögat vänder
Och lik en skön sirén,
En badande Susanna
Med hy och former granna
Så älskligt plaskar här
Bland Blekings skär.

I Sältesund vi glida
För aftonbrisens fläkt,
Ej finns i världen vida
Ett litet sund så täckt,
Se klippan blott i sanden,
Se sipporna på stranden
Och nyponbuskens bär!
Bland Blekings skär.

Men bakom skogen sänker
Sig solen blodröd ned.
I aftonrodnan blänker
En välkänd segelled,
Dock länge skall ej dröja
Till nattens mörka slöja,
Sig sänkt. – Det stämning är
Bland Blekings skär.

Blekingsflickan.

Hur tränande allting här tjusar
i Blekinge fagra natur,
hur sakta det vemodsfullt susar
i ekar och bokar och fur.
Hvad är det? jo se blott vid bäcken
en flicka som lyssnar till Näcken,
då sakta sin luta till sång
han stämmer vid böljornas språng.

Hur vördnadsfullt än Du må blicka,
det är ej blott dälden ändå.
Nej prass! Det är Blekinge flicka,
som lärt oss dess skönhet förstå.
Visst tjusa oss näktergalns driller,
men intet oss ändå förviller,
som när vi i stjärneklar natt
få lyss till Ditt kärnfriska skratt.

O ögon, som oskuldsfullt fråga,
hvad ingen djärfs gifva till svar;
som tjusa, som dåra och låga
med jungfrulik blygsamhet hvar.
Hvad kolsvarta lockar, som bölja
kring skuldror, som de endast dölja,
och barmen, och armen och sist
en liten förtjusande vrist.

Ja fråga blott näcken, som spelar
för henne hvar afton sin sång,
om icke min tanke han delar,
att natten i skogen blef lång
kom icke ur bäcken att dricka
den ungdomsfriskt sprittande flicka,
som gifvit åt Blekinge bygd
en stämning af jungfrulik dygd.

Lösen.

Red så fram en riddarskara
öfver Blekings fagra nejd.
Ej till blodig krigarfejd,
men, till gästabud de fara.
Från Knud Hardenberg de fått
bud att gästa Tyckå slott.

Riddar Birger främst af alla
spränger fram på lödrig häst,
junker Carl, hans son därnest
låter hjälthornstoner skalla,
där han jagar lustigt fram
öfver ängd och kullbräckt stam.

Halt min son! Håll in och stanna
hästen faller ju i sken!
Men den varning blef för sen.
Tid ej öfrig blef att banna,
hästen, junkern, i karriär
öfver stock och stenar bär.

Ändlöst skådar riddarskaran
denna hejdlöst vilda ridt.
"Fader, skona barnet mitt
nådefullt från denna faran",
bad herr Birger, "och jag svär
bygga Dig ett tempel här".

Knappt han dessa ord uttalat
förrän hästen stilla står. —
Redan innan nästa år.
Riddarn för sin son betalat
"Lösen" med det tempel här,
som Guds godhet vittne bär

Tallet.

Våren nalkas, träden knoppas,
Och naturen åter hoppas,
Att i blad och blommors sköte
Näktergalar stämma möte.

Då från stadens gatustenar
Ångsluppen som vägen genar,
Föra oss på vågen buren
Ut till Tallet i naturen.

Här finns allt hvad vi kan önska,
Se, hur träd och buskar grönska,
Och i täta furudungar
Trasten matar sina ungar.

Vackra enar vägen följa,
Som för ögat ofta dölja
Mången älsklig liten sippa
Som sökt skydd af skroflig klippa

Där en ormbunk i en skrefva
Funnit näring nog att lefva,
Och i vassen där vid stranden
Står en björk i bara sanden.

Det är Tallet det god vänner,
Som nog mången redan känner,
Kom dit ut och låt oss njuta
Vid vår matsäck och vår tuta!

A propos!

I bland knoppar och blad
I bland blommornas rad
Under grönskande ek
Går den lustiga lek

Under skratt under sång
Sättes gungan i gång
Högt i luften den far
Håll dig kvar! Håll dig kvar!

Och på gungan där satt
Under barnsliga spratt
Under klingande skratt
Liten femårig skatt.

Håll Dig fast! Håll Dig fast!
Tänk om repet nu brast!
Men allt högre det går
Hon ej faran förstår.

Hur det hviner om kind.
Som en yrande vind
Svänger gungan nu fram
Mellan ekarnes stam.

Dock till sorg och till harm
Blir den trött liten arm.
Kom och stanna mig nu
Jag är trött kära Du.

Och från lustiga lek
Under lummiga ek
Låt oss hvila en stund
I den grönskande lund.

Fiskarflickans visa.

Tidigt med solen jag börjar min dag
Och sjunger min visa på nytt,
Glädes och njuter i fullaste drag,
Då natten bland skären har flytt.
Så gladt är mitt friska mitt färdfria lif
Där finnes ej sorger, där finnes ej kif
iblan skären.

Skönt att hvar morgon på skummande våg
Med fiskarne draga åstad,
Då häfves mitt bröst, då leker min håg,
Då är jag så muntir och glad.
Och tycker och tänker — jag vet hvad det är
Men sådant hos oss man dock visa ej plär
ibland skären

Då dagen är lyktad vända vi hem,
Af arbete blifver man nöjd,
Snabbt ila vi hän, vi längta till dem
I stugan oss möta med fröjd.

Ack visste ni blott, huru öppet och gladt
Man hälsar hvarann och man bjuder god natt
ibland skaren.

I samma båt.

Vill Du ro med samma flicka
Lifvet rundt i samma båt
Tål det vid två ting ej hicka:
Tålamod och efterlåt.

Ingen får vid rodret sitta
Utan hvarsin åra tag
Titta båda! Titta titta!
Efter grund båd natt och dag.

Kommen håg vid sammanlefnad,
Hvad som glädjen säkrast stör,
Som tar bort hvart spår af trefnad
Det är brist på hemkunnör.

Skulle sorg och motgång möta
På gemensam färdestråt,
Blott Ni kunsin åra sköta
Går nog båten bugnt framåt

Och när sist Ni målet kunnit
Gifves Eder två till lön
Att gemensam färd Ni funnit
Angenäm och bugn och skön.

Hvad är det?

Hvad är det, som hänför och tjusar
Då lunden i vårskrud sig klädt,
Då sakta i skogen det susar
Och foglarne kvittra så nätt?
Hvad är det som manar härinne
Vid bäckarnes yrande språng,
Som underbart stämmer Ditt sinne
Till sång?

Hvad är det, som vördnad Dig bjuder
Vid dånet af forsarnes fall,
Som mäktigt och ljublande ljuder
Vid vågornas yrande svall?
Hvad är det för tärande smärta
Du känner i främmande land,
Som sätter Ditt längtande hjärta
I brand.

Hvad är det, som troget Dig hedjar
Till plats där Din vagga fick stå?
Förgäfves till mänskor Du vädjar
De lösa ej gåtan ändå.
Men fritt blir det folk, som ej glömmer
Att hålla den känslan i akt,
Och starkt blir det folk som ock gömmer
Dess makt.

Vak upp!

Vak upp! vak upp till manlig strid
För älskadt fosterland!
Hör, svenska folk, det gifves tid
Att skydda än den strand,
Där vågen skummande och vred
Oss täljer dystert fädrens sed.

Vak upp ur hundraårig dröm!
Säg, mins du Sveaborg!
Har glömskan i sin djupa ström
Dränkt afskedsstundens sorg,
Då svekets och då våldets arm
Slöt Finland till sin falska barm?

Du följer siarns vackra ord
Att inom Sveriges gräns
Eröfra åter Finlands jord;
Dock mins, att doften käns
Af Norrlands millioner långt,
Och Bottenhafvet är så trångt.

Vak upp ur dådlös sekelnatt!
Du är ej fattig men.
Den är fast bottenlös, den skatt,
Som fädrens bygd dig ger.
Skall den än oförvärfvad stå?
Minns, du har plikter, du också!

Vak upp! Hör stridens åskor gå!
Fast ännu långt ifrån.
De våra gränsor skola nå,
Nå dig, du Sveas son.
Skall barnet skylla då sin far,
Att han försummat vårt försvar"?

Emigranter.

Det gafs en tid då Sveriges kvinnor födde
åt Sveriges land en stam af män, som blödde
för medärfdt hem på älskad fosterjord,
för glansomstråladt land i frosthöljd nord.

Med tanke på det fosterländska sköna,
som med förgätsam otack vi belöna,
de offrat guld, de offrat lif och lem
för det idag vi kalla fädrens hem.

Så var den lag, som lärde fäderna bära
de bördor, som förknippats med vår ära,
då kärleken till fosterland var tolk
för Sverges oförgätligt fria folk.

Men svuren I, om rätt i alla veten
den dyra plikt som I den dag förgäten,
då lättsinnigt och blott af guldbegär
i lämnen hvad en ärlig svensk höll kär.

Den skönaste af människornas dygder,
är kärleken till fosterlandets bygder.
Den byten I vid afskedsfärdens stund
med sorglöst mod mot några lumpna pund.

Och detta guld, som Eder afgud blifvit,
det kunde fosterlandet Eder gifvit.
Om I med kraft och tålamod förstått
att bruka rätt det fädnearf I fått.

Så vakna då, så vakna till besinning!
Den högsta lycka är ej guldets vinning!
Hvad är väl lyx och rikedomens ståt!
"om ej i eget land" står hemmets härd.

Se ingen brukar mera våra plogar!
Se öde växa våra furuskogar!
Hör blott hur malmen ropar efter liv
vid tonerna af vattenfallens brus.

Vänd åter till det land som fostrat Eder!
Vänd åter till de gamla svenska seder!
Där finnes bygdkans arbetsfält i nord
för den som gagna vill sin fosterjord.

I Rosengård.

Vak åter opp i blommor små,
tyss hör hur dagen knackar på.
Hör hvilket brus af englaröster
vid rosafärgad port i öster.

Och länge ren vid måneljus
i slumrat hän från världens brus.
I drömmen öfver lifvet höjda —
så vänden åter nu förnöjda —

Slå sorgfritt kalken åter opp.
Låt nyfödd dag ge nyfödt hopp,
åt Eder och åt människobarnen
som fåvitskt draga grottebrunnen.

Er uppgift här i blommor små.
Hän Själ den lärt att rätt förstå
att lefva blott för andras lycka
och med Er fägring jorden smycka.

Är det ej tanke nog däri,
att lefva så, och lefva fri?
Så blommor I en maning blifven
af skaparen till människor gifven.

Förr och nu.

Impromptu till min fantasi

Förr timrade Du modigt opp
små luftslott här och hvar
i drömlandsdäld med barnahopp,
där månen tindrar klar,
och där försynens enda göra
var att på Dina böner höra.

Förr drömde Du dig stark och fri
med världen för Din fot.
En värld hvars lif var poesi
förutan syndabot,
där allt var sant, där allt än leker,
där lifvets vår Ditt öga smeker

Nu timrar Du ej luftslott mer,
din barnatro sig bytt
i hvad Du känner, hvad du ser:
Att poesin har flytt

"att ingen fjärilsdans den varit,
"den jordetid som pilsnabbt farit."

Vid minnets altare.

Härligt skummande kaskader!
Gudaborna dryck!
Hjältedater och bravader,
känsla, hjärteryck
ur champagnens pärlor sjunga
till Er gamla, till Er unga.

Gnistrande ur guldgul bölja
varje pärla bär.
Minnesblomster, som oss följa
dit oss tanken bär
när champagnens pärlor sjunga
för Er gamla, för Er unga.

Mången tanke hvilar nedan
här vid detta bord
mången dock far vida hädan,
fjärran öfver jord
sökande Er glada minnen
I som aldrig, aldrig svinnen.

Eder byggning var det äfven.
jag djärfs föreslå.
I som vunnit, I som sträfven
att det målet nå;
där Gud Amor gör sitt bästa
att med hymens band Er fästa.

Glada minnen gjufva ömma,
lifvets bästa skatt.
I som lärt oss aldrig glömma
drömma dag och natt.
I som lifven våra sinnen
tag vår tack i sköna minnen.

Svenska flottans kyrkogård

(Bild från gustavsträdgården i Carlskrona)

Jag vet en plats vid klippig strand
en liten vrå så nätt,
där hjärtats fosterländska brand
kan taga ut sin rätt,
där bruset hörs af återvåg,
hon som vår flottas storhet såg.

Där bland sirenens milda doft
och blomsters välbehag,
där hvilar intet mänskligt stoft,
nej där en sarkofag
man "minnet" rest en kämpagård. –
Det är vår flottas kyrkogård

Där minnas vi om Bagges mod,
om Brahe på sin "svan"
om striden som vid Bornholm stod
och Sturens hjältebana,
då Horn de danska slog i grund
och tog upp tull i Öresund

Om Flemings strid mot Danmarks Kung
ej långt från Femerns strand,
där Wrangel nästa år fast ung
sin skönsta lager band
sen pröfrade det svärd han smidt
mot Opdam, Ruiter och de Witte

Vi minnas Bielkenstiernas dåd
och Sjöhielms likaså
om Bergenstiernas kloka råd
fast de ej följdes då,
när Uggla med sitt stolta "svärd"
gick orädd till en annan värld.

Hur Carl vid Hogland ung och käck
vår flotta förde an,
när där på Wasas, Gripens däck
tå Horner döden fann,
och Nordenskjöld som djärf och klok
skar runor där i häfdens bok.

Hur svenskars blod i strömmar flöt
på Viborgs stolta dag,
då svenska flottan bojan bröt
af ryssars dubbla tag."

Då Stedingk, Pike främst i gån
vid tusende kanoners dån.

Då tredje Gustafs hjältedat,
då Cronstedts lager knöts
och ryssen skryt och stolta prat
i midvinterns förböts.
Den gjorde slut på krigets rund
vår stolta seger vid Strenskesund.

Ja allt det där, det har hon sett
vår vána Östersjö
nu slår hon mildt och nätt och lätt
mot kämparådens ö
där stolta bilder blicka ned
på våra nittioårig fred.

Dagvakt.

Nattens skuggor sakta svinna
och det dagas mer och mer
jusen blekna där de brinna,
ett, tu, tre man tydligt ser!

ser i daggen mörka fjäten
efter mången sjömansfot,
och på färgen skönjes smeten
efter brass och hals och skot.

Vakten står där tyst och sluten,
kanske väntansfull också,
nattens vila är förfluten
nya värf den förestå.

Då ur rosafärgadt läger
lifvets sol går åter opp,
och med den farväl och säger
sömnens Gud vår friska tropp.

Kvastar, pytsar, tvål och vatten
delas ut med hurtig fart,
och de ungdomsglada skratten
följa arbetslusten snart.

Hur det fejas, skrubbas, spolas
däck och sida, trapp och pall,
mången lustig visa gnolas
på en välkänd gammal trall.

Skurmadammer om ni klaga
öfver brist på poesi
se Ert yrke oss behaga
det är lif och lust däri.

Snart i morgonsol hon skiner
skutan putsad, fin och ren
och för vind som hurtigt hviner
seglar hon på vågen hän.

Hundvakt.

På bryggans räcke satt jag tyst och drömde
och lifvets sanningar i lugn berömde
med sjömanssinnets fulla harmoni
emellan verklighet och fantasi.

Det är ej konst, det är behof att tänka
blott sköna ting då man ser månen sänka
i mörkblå fosforvåg sitt silfverskén
mot hvilket skutan gäckad jagar hän.

Lik denna jakt, så har och jordelifvet
en ständig äflan efter ljuset blifvit;
men när man bäst sig tyckt ha målet nått
man bäst har märkt hur fjärran man har stått.

Vi sjöfolk, i naturens bok fått lära
hur lifvets gräns står evighetens nära,
men och det ändlöst fåvitska däri
att tro sig veta skaparns teori.

Framåt på ändlös ocean går färden!
Hvad bry oss männskors tro om stjärnevärlden,
den är en samling himlakroppar små,
som säga oss hvar vi i kortet stå.

En linjepassage

Från nord och syd från ändlös kamp och strid,
skyhöga vågor från atlanterfälten
sig vältra ned med trånad efter frid
att hvila ut på linjens stiltjebälten.
Och på den lugna spegelklara våg
en svensk korvett för alla segel låg..
Den väntade från djupblå vågografven
besök af envåldsherrskarn öfver hafven.

Då springer tu vid heroïders sång
Neptuni slottstak och ur jiurgrön bölja

hans höga Majestät i skrud af tång
går ståtligt fram och guldsmidd snäcka följa
Najader och tritoner arm i arm
än gungande på vågen barm vid barm
än åter lustigt med hvarandra stimma
bland silfverrvågor som i solen glimma.

Ombord hvar man i andlös spänning står;
bedårad af sjöjungfrurs runda barmar,
då hafvets Drott ur gyllne snäckan går
på däcket lyftad upp af negerarmar.
Och som ett åskslag står ombord hans svit
och små najader kila hit och dit,
med kung Neptunus akter öfver drager
och af dess chef befäl på skutan tager.

Nu blåses mönstring och hvar man ombord,
får inför Neptun själf sitt namn uppgifva
får medicin, blir rakad och blir smord
och sedan i Neptuni badkar klifva.
Här skötes hvarje badgäst lika väl
om han är konung eller bara träl,
han doppas enligt sekelgamla vanor
i karets djup af svarta morianer

När så hvar man har blifvit väl beredd,
att korsa linjens sagorika bölja
en gudadans af Kungaparet ledd;
på halfdäck går och par för par dem följa
af våna troll som dansa lustigt kring
med skeppets gastar i en munter ring
tills Eos varskor natten är förlupen
då Neptun med sin svit försvann i djupen

Lucia.

(På min hustrus födelsedag.)

I arla morgon brunnit
i dag Lucias ljus,
hvars tomtar åter funnit
på kärlig stråt vårt hus

Vid kaffepannans putter
af tvänne tomtar små
jag såg vår lilla mutter
de skönsta kyssar få.

Jag ger Dig "kärlek" moder
den äldste sade så,
som lydig son som broder
till dessa systrar små

Jag gifver "tro" tillbaka
den nästa tog till ord,
som dotter, syster, maka
de skönsta namn på jord.

Jag gifver "hopp" i lifvet
det bästa som jag har,
där stod så tydligt skrifvit
i mästerns ögonpar.

Hvad finns att önska mera,
då vid en kaffekopp
små tomtar Dig servera
båd kärlek, tro och hopp.

Dock foga dessa samman
till ett förnöjsamt hem,
där Du i fröjd och gamman
kan skörda mest af dem.

Att skratta åt det dystra
att gråta blott af fröjd
att njuta af det ystra
och vara glad och nöjd.

Det plär Lucia lofva
den sagorika frun,
att ge i faddersgåfva,
och så fick äfven Du.

Må städse ljusen brinna
vid dessa friska skratt,
som människorna minna
om lifvets bästa skatt.

När vintersol i Öster
i purpurande behag
vid klara änglaröster
väckt upp Lucias dag.

Praktisk filosofi

Forskning i de högre tingen
adlar själens tankesätt,
flyg dock högre ej än vingen
af försynen krafter fått.
Sök i lifvet före döden
fältet för din verksamhet,
där är frestelser och nöden,
där är sorger och förtret.
Lär dig först att dessa kufva

när du segervis där står
lär du nog ej mera rufsa
på den lön din Gud består.
Visshet om en ädel vandel
det är själens salighet,
teorier blott en handel,
där man köpslår just om det

Punkt.

Se här! hvad månne detta narrverk säga!
har jag fått åter drömma natten lång,
har jag fått slumra hän och tyckt mig ega
den öfverjordiskt underbara sång,
som tåligt lifvets sanning för de fega
och sjunger fritt och sant ännu en gång.
jag menar sång, som med pegasens vingar
med rytmisk kraft en rädd värld betvingar

Ah; korta dröm! hur skön, hur unglaboren,
var ej ditt bländverks ljufva harmoni,
lik fågeldrill i rosengård om våren,
en mäktig flod af lifvets poesi;
en sång som tröstar och som läker såren,
som döfvar smärtan med sin melodi,
en bild af lifvet, som det kunnat vara
om poesiens makt fått herrska bara.

Men åter för min syn står verkligheten
med guldabåfvan och med guldbegär
jag vaknat upp, jag känt och svalt förträten,
att drömmens afbild icke lifvet är,
att framför allt jag varit nog förmäten
att våga pröfva lyrans strängar här;
ty lifskraft strömmar från parnassens troner
blott genom gudaborna siartoner.